

"Meld dig ind i bestyrelsen" they said. "It will be fun" they said

Jeg meldte mig ind i Alternativet i forbindelse med folketingsvalget 2015. I følgerne af valget så jeg en nødvendighed for en ny bevægelse, nye tanker og en ny politisk kultur.

I det første halvandet år af mit aktive medlemskab i Alternativet deltog jeg aktivt i den bæredygtige omstilling. Både i og udenfor den Alternative bevægelse. Jeg fik øjnene op for den blomstrende, grønne verden jeg lever i og overalt omkring mig begyndte grønne bevægelser at spire frem i samfundet. Jeg så bæredygtige tiltag i lokalforeningerne såvel som på nationalt- og internationalt plan. Jeg så mangfoldigheden blomstre og jeg så en medmenneskelighed og en rummelighed i de sociale kredse jeg bevægede mig i. Jeg faldt pladask for Alternativet og hver dag voksede min kærlighed for bevægelsen.

I november 2016 blev jeg valgt ind i bestyrelsen for storkreds Sjælland. Jeg stillede op, da jeg, af hele mit hjerte, ønskede at gøre mere for den grønne bevægelse. Men jeg gjorde det også da der manglede personer til posten. Jeg ville ikke tøve et sekund med at trække mit kandidatur hvis en anden, mere egnet, havde meldt sig.

Jeg blev så meldt ind i bestyrelsen, og med dette ansvar kom også adgangen til en masse interne oplysninger. Oplysninger som, på trods af at de ikke var personfølsomme, havde været skjult for mig i mit 1,5 år lange medlemskab af Alternativet.

Og disse oplysninger har slået mig fuldstændig ud.

Hvor jeg før så mig selv som et rummeligt, godtroende, kraftfuldt og naivt organ i bevægelsen (naiv i den forstand at jeg, pga. manglende erfaring, har næret uforholdsmæssig stor tillid og optimisme til organisationen), møder jeg nu ikke andet end pessimisme, modstand og en følelse af afmagt, i min egen opfattelse af bevægelsen.

Pga. tilbageholdende oplysninger, brud på værdier og debatdogmer, ugenomsigtighed og stadigt større mistillid medlemmerne imellem, er jeg så småt ved at miste troen på bevægelsen. Ikke på grund af de fejl der nu engang har været, men fordi at jeg ser en bevægelse, en bevægelse som er så meget større end noget andet, lige så stille gå i opløsning – netop fordi at der er så meget fokus på de problemer der nu engang har været, og på at finde svar og løsninger på disse. Jeg ser medlemmer, som tidligere har viet sjæl og kærlighed til bevægelsen, have for travlt med at slå andre medlemmer i hovedet med fejl og mangler. Jeg ser en destruktiv politisk kultur som går mere op i at overholde værdier, debatdogmer og vedtægter, end essensen af disse tre ting – at leve og ånde den bæredygtige omstilling og at være til som menneske. Dette bryder med alt hvad jeg og Alternativet er, og jeg har været tæt på at give op.

Men jeg vil ikke give op. For på trods af min manglende (og savnede) naivitet, gå-på mod og lyst, nærer jeg stadig den største tillid til bevægelsen. Jeg har tillid til vores folkevalgte politikere som hver dag kæmper for det vi alle drømmer om. Jeg har tillid til alle de små spirende grønne bevægelser rundt omkring i verden. Og jeg har tillid til alle 11.000 medlemmer, tillidsvalgte såvel som de mere passive.

Og derfor vil jeg - præcis som så mange andre - gå forrest i kampen for den alternative bevægelse. Jeg vil bruge min tillidspost til at styrke det nationale sammenhold, til at nedbryde mistilliden og til at styrke værdierne.

Jeg vil bestræbe mig på at være gennemsigtig i alt hvad jeg foretager mig som tillidsvalgt.

Jeg vil bestræbe mig på at være modig i mine valg, personligt såvel som politisk.

Jeg vil bestræbe mig på at være empatisk, sympatisk og generøs.

Og jeg vil hver dag kæmpe for en seriøs bæredygtig omstilling.

Som tillidsvalgt i storkredsbestyrelsen vil jeg være åben for konstruktiv kritik. Jeg vil være klar til at svare på spørgsmål, både de udfordrende og de opklarende. Jeg vil være sårbar og jeg vil være tilgængelig – i både lokalkredsene, hovedbestyrelsen, landssekretariatet og det politiske sekretariat såvel som i ungenetværket, vinterbadeklubben, strikkeklubben og i Det Hemmelige Hyggeudvalg.

Og sidst men ikke mindst vil jeg være menneskelig.

Jeg håber at vi, som bevægelse, kan komme på rette spor igen. Jeg håber at vi alle vil kæmpe for hvad vi hver især mener er det vigtigste, uden at være destruktiv for bevægelsen. Jeg håber at vi kan overholde, og stå til ansvar for, vores værdier, vores debatdogmer og vores vedtægter. Og jeg håber at vi kan lære af vores fejl. For kun på denne måde kan vi få genopbygget den nye politiske kultur som vi alle ønsker.

De allerkærligste hilsner,

Emma Bjerrum Johansen